

(1)

De mist zweefde en sliertte langzaam om hem heen; hij scheen zichzelf in beweging te brengen, want er was natuurlijk geen wind. Hij hing neer in dikke, giftige trossen, hij legde zich in allerlei kronkels en bochten, hij rees en daalde; geen enkele lichtstraal van straatlantaarns of auto's drong er doorheen, alleen een paar grote, verlichte winkelruiten wierpen wat vaag glinsterende vlekken op het nevelgordijn, dat geen moment helemaal stil hing.

O'Reilly's ogen brandden en staken van de geweldige inspanning die het hem kostte om te zien waar hij zijn voeten neerzette. De oogzenuw raakte vermoeid en dientengevolge kon hij steeds minder zien. Hijgend en kuchend schuifelde hij voorzichtig door de verstikkende duisternis. Alleen aan het gedempte gedreun van het drukke verkeer was het te merken, dat hij zich in een wereldstad bevond - hieraan en aan de vage omtrekken van tastende figuren die plotseling enorm groot voor hem oprezen en weer verdwenen, aarzelend onderweg naar een onzekere bestemming. Maar die gestalten waren menselijke wezens, zij waren echt.

Dat wist hij heel zeker. Hij hoorde hun gedempte stemmen, nu eens ver weg, dan weer dichtbij, maar steeds half verstikt door de mist. Hij hoorde ook het getik van ontelbare stokken, die stoepen en trottoirbanden

aftastten. Die spookachtige schaduwen waren levende mensen. Hij was niet alleen.

Hij kon de angst dat hij opeens wel alleen zou zijn, helemaal alleen, niet van zich afzetten, want hij kon nog steeds niet zonder hulp een straat of een plein oversteken. Hij bezat er lichamelijk de kracht wel toe, maar geestelijk niet. De kans bestond dat panische angst hem zou besluipen als hij halverwege was, dat hij zou gaan beven over al zijn leden, dat zijn wilskracht het zou begeven, dat hij gillend om hulp weg zou rennen - waarschijnlijk onder een bus of een auto - of dat hij zich, zoals ze dat bij hem thuis in North Ontario noemden, 'in de zenuwen zou gooien', midden op straat, vlak voor het aanstormende verkeer. Hij was nog niet helemaal genezen, alhoewel er onder normale omstandigheden beslist niets zou gebeuren. Dat had dr. Henry hem verzekerd.

Toen hij een uur geleden Regent's Park verliet en in de ondergrondse stapte, was de lucht helder, scheen er een vrolijk novemberzonnetje en was er geen wolkje aan de lichtblauwe lucht te bekennen. De omstandigheden leken dus ideaal om hem voor het eerst alleen door Londen te laten trekken. De volgende dag zou hij naar Brighton gaan en daar nog een weekje blijven om helemaal op te knappen: dit